

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/31/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898468
Dátum vydania rozhodnutia:	07.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898468.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom 7. septembra 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného E. Y. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. mája 2012, sp. zn. 1To/25/2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Martin z 8. marca 2012, sp. zn. 23T/1/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného E. Y. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Martin rozsudkom z 8. marca 2012, sp. zn. 23T/1/2012, uznal obvineného E. Y. vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 29. októbra 2011 v čase okolo 01.45 hod. pod vplyvom alkoholu vošiel do bytového domu na Ul. M. č. X v M., následne pristúpil k dverám bytu č. XX nachádzajúcemu sa na 1. poschodí, ktorý na základe nájomnej zmluvy užíva N. V., nar. XX. Y. XXXX a pokúšal sa ich otvoriť, na čo bol N. V., ktorá sa nachádzala vo vnútri bytu vyzvaný, aby odišiel preč, po čom poškodená N. V. vulgárne nadávala a po chvíli z pred bytu odišiel von pred bytový dom, ktorý obišiel a následne bez súhlasu N. V. vyliezol cez balkónové panelové zábradlie na balkón bytu č. XX, na ktorom vyfajčil jednu cigaretu a následne sa snažil oboma rukami vytlačiť balkónové dvere smerom dovnútra bytu, na čo N. V. v obave aby nerozbil sklo na dverách, dvere sama otvorila a obvineného vyzvala, aby odišiel, na čo tento nereagoval a poškodenú rukami od dverí odtlačil a vošiel do bytu, po čom poškodená N. V. v strachu z obvineného ušla do detskej izby, odkiaľ na miesto telefonicky privolala políciu, zatiaľ čo obvinený chodil po byte a poškodená vulgárne nadávala, po čom ho poškodená viackrát vyzvala, aby opustil byt, na čo obvinený nereagoval, následne poškodená prešla z detskej izby do kuchyne, kde si zobrala zo stola 2 škatuľky cigariet zn. Marlboro a vrátila sa do detskej izby, kde k nej pristúpil obvinený, ktorý spozoroval, že poškodená niečo drží v ruke, po čom sa poškodená spýtal, čo to je a pokúšal sa jej cigarety z ľavej ruky vytrhnúť, pričom jej silou stláčal obe ruky v zápästí a pravú ruku jej v zápästí

vykrúcal, avšak poškodená cigarety z ruky nepustila, následne obaja prešli do chodby bytu, kde poškodená obvineného upozornila, aby jej cigarety nechal, na čo ju obvinený chytil zozadu za obe ruky, pričom poškodená v dôsledku bolesti v ramene, ktoré jej predtým poranil, uvoľnila zovretie ľavej ruky, v ktorej držala obe škatuľky cigariet a obvinený jej jednu škatuľku cigariet z ruky vytrhol, po čom vyšiel na balkón bytu, kde si jednu cigaretu zapálil a kde zotrval až do príchodu privolanej hliadky polície, ktorá ho po príchode na miesto zadržala, čím poškodenej N. V. spôsobil pohmoždenie pravej ruky bez potrebnej práceneschopnosti s predpokladanou dobou liečenia v trvaní 5 dní, pričom obvinený E. Y. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 2T 164/98, zo 17. októbra 2000 uznaný za vinného okrem iného z trestného činu lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona, účinného do 31. decembra 2005 a bol mu uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do III. nápravno-výchovnej skupiny

a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 5 Tr. zák., v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali odvolania obvinený E. Y. a okresný prokurátor.

Krajský súd v Žiline o podaných odvolaniach rozhodol rozsudkom z 15. mája 2012, sp. zn. 1To/25/2012, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 23T/1/2012, z 8. marca 2012 vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

uložil obvinenému E. Y. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného E. Y. zamietol, pretože nie je dôvodné.

Proti vyššie citovanému rozsudku Krajského súdu v Žiline podal obvinený dovolanie dňa 9. júla 2014, doplnené podaním ustanoveného právneho zástupcu z 25. marca 2015, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Obvinený trval na tom, že svojim konaním nemohol naplniť skutkovú podstatu zločinu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1 Tr. zák. tak z hľadiska subjektívnej stránky, t.j. neexistoval jeho úmysel použiť násilie alebo hrozbu násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a rovnako ani z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty. Podľa názoru obvineného, rozhodnutie súdu je založené na výpovedi jediného svedka - poškodenej N. V. Poukázal na to, že poškodená vo svojej výpovedi z prípravného konania a rovnako aj na hlavnom pojednávaní opakovane tvrdila, že jej prispieval na domácnosť, že zdieľali spoločné veci, ktorými boli okrem iného aj cigarety, nakoľko sú obaja fajčiari. Ďalej uviedol, že N. V. prispieval na domácnosť, kupovala veci do domácnosti, ktoré spoločne užívali. Zdôraznil, že použitie násilia je pri trestnom čine lúpeže prostriedkom zmocnenia sa cudzej veci. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 19/2014, z 8. apríla 2014, podľa ktorého ... „konanie páchatel'a (objektívna stránka) spočíva v použití násilia alebo hrozby násilím ako prostriedku nátlaku na vôľu napadnutého, pričom spravidla ide o prekonanie alebo zamedzenie kladenému alebo očakávanému odporu. Násilie alebo hrozba bezprostredného násilia smerujú k zmocneniu sa cudzej veci, preto mu musia predchádzať. ... Z hľadiska subjektívnej stránky úmysel sa musí vzťahovať tak na násilné konanie, ktorým chce páchatel' prekonať, alebo znemožniť odpor obete, pre ktorý sa inak nemôže zmocniť veci, ako aj na to, aby sa zmocnil cudzej veci.“.

Poznamenal, že prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol skutok prekvalifikovať na zločin vydierania

podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona z dôvodu, že obvinený sa nedopustil konania v úmysle zmocniť sa cigariet, ale poškodenú nútil, aby mu vec vydala. Svedkyňa N. V. potvrdila, že ho bila a škriabala po tvári, následkom čoho jej držal ruky. Namietal, že z jeho strany nešlo o úmysel zmocniť sa cigariet, ale zamedziť jej v ďalších atakoch na jeho osobu. Aj samotná svedkyňa vypovedala, že podľa nej išlo zo strany obvineného skôr o to, aby obvinený zistil, čo má v ruke. Podotkol, že mal pri sebe ďalší balíček cigariet, z ktorých si išiel zapáliť na balkón po skončení ich vzájomného trhania sa na chodbe bytu. Vzhľadom na nočnú hodinu celého konfliktu a prakticky nulovú viditeľnosť v izbe, do ktorej sa svedkyňa V. vrátila potom, ako si išla do kuchyne vziať dve škatuľky cigariet, sa javí otázka obvineného, že čo má v ruke ako logická, nakoľko z dôvodu, že bola naňho nahnevaná, mohla podľa obvineného v ruke držať aj nejakú zbraň. Obvinený je toho názoru, že nemohol vedieť, čo poškodená drží v ruke v tej tme. Zdôraznil, že svedkyňa V. vo svojich výpovediach opakovane potvrdila, že obvinený nevedel, čo držala v ruke, teda jeho úmysel zmocniť sa cudzej veci nemohol smerovať ku konkrétnej veci. Rovnako svedkyňa vo výpovedi z 12. decembra 2011 na str. 6 potvrdila, že „cigarety boli v podstate spoločné, pretože mi, ako som už uviedla, E. prispieval na domácnosť a veci, ktoré kupujeme aj obaja užívame“. Podľa obvineného, celý ich vzájomný konflikt bol hádkou, ktorá bola ovplyvnená jednak tým, že bol pod vplyvom alkoholu, ako aj skutočnosťou, že N. V. počas dňa nahneval. Nemal úmysel svedkyňu násilím vziať cigarety, chcel len vedieť, čo drží v ruke. Preto posudzovanie tohto jeho konania ako zločinu ľúpeže považuje za neprimerane prísne a majúce tendenciu kriminalizovať akékoľvek medziľudské konflikty.

V neposlednom rade má za to, že prokurátor podal odvolanie proti rozsudku vyhlásenému na hlavnom pojednávaní dňa 8. marca 2012 v rozpore so zákonom, kedy nebolo dodržané ust. § 310 ods. 2 Tr. por. Rovnako ani z písomného odôvodnenia odvolania podaného prokurátorom nevyplyva výslovné, či bolo odvolanie podané v prospech alebo v neprospech obvineného, čo považuje za rozporné s citovaným ustanovením Trestného poriadku.

Obvinený sa nestotožňuje ani s odôvodnením uloženia vyššieho trestu odňatia slobody zo strany odvolacieho súdu, ktorý konštatuje, že doteraz uložené tresty za trestné činy, ktorých sa dopustil, nevedli k jeho prevýchove a náprave, z čoho súd usúdil, že z hľadiska individuálnej prevencie sa ukladané tresty minuli svojim účinkom a nemali naňho žiadny vplyv. Uviedol, že od podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody dňa 12. septembra 2005 so skúšobnou dobou 6 rokov sa snažil viesť riadny život, mal príležitostné brigády a nie je pravdou, že by sa neustále dopúšťal trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v súlade s ustanovením § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu porušenia zákona podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. zrušil a v súlade s ustanovením § 388 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor okresnej prokuratúry podaním z 21. apríla 2015, v ktorom uviedol, že krajský súd sa dôsledne vysporiadal s tým, že obvinený v čase násilného konania voči poškodenej konal s jednoznačným úmyslom zmocniť sa veci, ktorú poškodená zvierala v ruke a za týmto účelom násilím prekonával jej odpor. Podľa prokurátora boli cigarety pre obvineného cudzou vecou, pretože ich kúpila poškodená ako vec osobnej spotreby a pokiaľ mu ich nevydala dobrovoľne, nemal k nim žiadnu dispozičnú moc. Uvedené skutočnosti dostatočným spôsobom vyplývali z vykonaného dokazovania, a preto sa stotožňuje s právnym záverom vo veci konajúcich súdov, že obvinený konaním uvedeným v skutkovej vete obžaloby naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu ľúpeže. Skutočnosť uvádzaná obvineným v dovolaní, že poškodenej prispieval pravidelne mesačne na domácnosť, nie je podľa názoru prokurátora v tomto smere právne relevantná a právny záver prvostupňového ako aj odvolacieho súdu, že poškodená N. V. sa kúpou predmetných cigariet stala ich výlučným vlastníkom, považuje za správny. Z uvedeného je podľa prokurátora zrejmé, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov sú založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku a skutočnosti uvádzané obvineným v dovolaní preto nenapĺňajú označený dovolací dôvod. Vo vzťahu k námietke obvineného, že prokurátor podal odvolanie proti rozsudku vyhlásenému na hlavnom pojednávaní dňa 8.

marca 2012 v rozpore s ustanovením § 310 ods. 2 Tr. por., uviedol, že uvedené pochybenie taktiež nenapĺňa niektorý z dovolacích dôvodov. V tejto súvislosti považoval za potrebné dodať, že z písomného odôvodnenia odvolania prokurátora z 10. apríla 2012 jednoznačne vyplýva, že toto odvolanie smerovalo v neprospech obvineného. Na námietku obvineného, že trest, ktorý mu bol uložený je neprimerane prísny, má prokurátor za to, že trest, ktorý bol obvinenému uložený rozsudkom krajského súdu je zákonný a uložený v súlade so základnými zásadami na ukladanie sankcií vyjadrenými v Trestnom zákone. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. Y. odmietol preto, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa tiež obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania uvedená v prvej vete § 372 ods. 1 Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por., v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Vo vzťahu k tvrdeniu obvineného, že v trestnom konaní neboli kumulatívne splnené podmienky na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie zločinu lúpeže, najvyšší súd poukazuje na

stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže naplňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

S poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Súdom zistený skutkový stav veci, ktorým je dovolací súd viazaný, je pri rozhodovaní o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy bola správne právne posúdená, t.j. či sú správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. V intenciách § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Objektom tohto trestného činu je osobná sloboda v zmysle slobodného rozhodovania a majetok, ktorého sa páchatel' chce zmocniť. Objektívna stránka tejto skutkovej podstaty spočíva v použití násillia alebo hrozby bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci ako prostriedku na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Intenzita vykonaného násillia nie je pritom podstatná, musí však byť použitá ako prostriedok nátlaku na vôľu napadnutého. Zároveň nie je podmienkou, aby napadnutá osoba kládla nejaký odpor, najmä ak si je vedomá fyzickej prevahy útočníka a z obavy pred ďalším násillím odpor radšej vôbec neprejavuje a plne sa podriaďuje vôli páchatel'a. Zmocnenie sa cudzej veci predstavuje také konanie páchatel'a, ktorým si zabezpečí možnosť s takouto vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dovtedy vo svojej moci. Napadnutou osobou môže byť nielen osoba, ktorá vec vlastní, ale i osoba, ktorá je oprávnená s cudzou vecou nakladať. Cudzia vec je taká, ktorá nepatrí páchatel'ovi. Na naplnenie subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel spolu s pohnútkou konania páchatel'a. Úmysel páchatel'a sa musí vzťahovať jednak k násillnému konaniu, ktorým chce páchatel' prekonať, alebo znemožniť odpor napadnutej osoby, pre ktorý sa inak nemôže veci zmocniť a zároveň k tomu, aby sa zmocnil cudzej veci. Úmysel páchatel'a však nemusí smerovať k trvalej dispozícii s vecou. Aj keď páchatel' po použití násillia nakoniec upustí od uskutočnenia svojho úmyslu zmocniť sa cudzej veci, trestnosť trestného činu lúpeže tým nezaniká. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. hodnota veci nie je rozhodná, nie je rozhodné ani to, že poškodenému nevznikla žiadna majetková škoda. Táto okolnosť nie je jediným rozhodujúcim kritériom ani z hľadiska materiálneho znaku trestného činu, t.j. z hľadiska stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť, pretože cit. ustanovenie chráni dva záujmy, a to majetok a slobodu rozhodovania.

Po preskúmaní námietok obvineného smerujúcich k vyššie uvedeným dovolacím dôvodom, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní konštatuje, že súdy sa vyššie uvedenými zásadami pri právnom posúdení konania obvineného riadili.

V posudzovanom prípade dovolací súd dospel k záveru, že skutková časť výroku o vine rozsudku odvolacieho súdu v spojení so zodpovedajúcou časťou jeho odôvodnenia obsahuje konkrétne skutkové zistenia, ktoré vyjadrujú zákonné znaky tohto trestného činu. Tieto zistenia vyjadrujú, že ... „, obvinený, ktorý spozoroval, že poškodená niečo drží v ruke, po čom sa poškodenej spýtal, čo to je a pokúšal sa jej cigarety z ľavej ruky vytrhnúť, pričom jej silou stláčal obe ruky v zápästí a pravú ruku jej v zápästí vykrúcal, avšak poškodená cigarety z ruky nepustila, následne obaja prešli do chodby bytu, kde

poškodená obvineného upozornila, aby jej cigarety nechal, na čo ju obvinený chytil zozadu za obe ruky, pričom poškodená v dôsledku bolesti v ramene, ktoré jej predtým poranil, uvoľnila zovretie ľavej ruky, v ktorej držala obe škatuľky cigariet a obvinený jej jednu škatuľku cigariet z ruky vytrhol, po čom vyšiel na balkón bytu, kde si jednu cigaretu zapálil a kde zotrval až do príchodu privolanej hliadky polície, ktorá ho po príchode na miesto zadržala, ...“. Z uvedeného vyplýva, že obvinený použil násilie smerujúce proti veci poškodenej v úmysle zmocniť sa jej veci.

S výhradami obvineného voči právnomu posúdeniu skutku teda nemožno súhlasiť. Je totiž podstatné a nesporné, že obvinený, s prihliadnutím k ďalším okolnostiam prípadu (neskorá nočná hodina, agresívne správanie obvineného), svojím konaním spočívajúcim v použití násilia smeroval k zmocneniu veci poškodenej. Svojím konaním tak naplnil znaky trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., pretože proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcej sa absencie úmyslu zmocniť sa cudzej veci ako obligatórneho znaku trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., najvyšší súd sa stotožňuje s právnym názorom prokurátora, že „cigarety boli pre neho cudzou vecou, pretože ich kúpila poškodená ako vec osobnej spotreby a pokiaľ mu ich nevydala dobrovoľne, nemal k nim žiadnu dispozičnú moc.“ Najvyšší súd zdôrazňuje, že lúpež sa musí týkať cudzieho majetku, ktorého sa páchatel chce zmocniť. Za cudziu vec je potrebné považovať aj takú vec, ktorá úplne alebo čiastočne patrí druhej osobe. Môže sa tak jednať aj o vec, ktorú má páchatel v spoluvlastníctve, ak použije násilie a veci sa na druhom spoluvlastníkovi zmocní so zámerom vylúčiť ho z dispozície s touto vecou. V danom prípade sa nejednalo o prípad, kedy sa páchatel rozhodol násilím získať od poškodenej vec, ktorá mu patrí a ktorú jej predtým zveril. Dovolací súd nad rámec uvádza, že len ak ide o vec patriacu do spoločného majetku manželov, nie je táto oprávnená byť predmetom trestného činu lúpeže vo vzťahu ku druhému z manželov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Preto dovolanie obvineného E. Y. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.